

In memoriam ***Prof. Dr. Kozmann György***

Nyilván, aki már átélt hasonlót, tudja, hogy az ember szüleinek elvesztése egyben egy új fejezetet is nyit az életben. Igazából ekkor növünk fel és válunk önálló emberré.

A szülő személyében mindaddig van egy láthatatlan védőháló, ami nem hagyja az embert leesni, segítségére siet a nehéz helyzetekben. Akik per-se szülők, azt is tudják, hogy nevelni is próbáljuk gyerekeinket, de idővel rájövünk, hogy „csak” példát tudunk mutatni. Az életünk során a jelentkező szituációk hívnak elő cselekvési terveket, azokból a tapasztalatokból, amelyeket szüleinktől láttunk, néha teljesen tudatalatti módon.

Azért kezdtem evvel a megemlékezést, mert én is tudatalatti mintáimnak köszönhetően keveredtem a pályámra és tanultam meg – amennyire képességeim engedték – hogy mit szeretnék és hogyan csinálni, mind a magánéletben, mind szakmai karrierem során. Édesapám mind a két fronton nagy hatással volt rám. Magánéletünk úgy alakult, hogy 10 éves koromban ketten maradtunk, Ő meg Én. Ennek kezelése nagy feladat volt mindkettőnk számára. Visszagondolva, erre úgy tekintek, mint egy olyan versenyre, ahol a versenyző számára nem a győzelem a fontos, hanem hogy mindent beleadtunk-e a képessége és tudása szerint. Ő a saját képességei szerint mindent beleadott, hogy jó emberré váljak és mindig fontosnak tartotta, hogy innovatív dolgokkal foglalkozzak. Úgy 10 évig tartott, amíg az utamra találtam, mert az elején minden ellen lázadtam, amit rám szeretett volna „erőltetni” – legalább is ahogyan akkor én ezt éreztem – mind a tanulás, mind a munka területén. Ezért teljesen más pályán kezdtem, de az élet és talán a sok tőle látott példa mélyen gyökeredző volta hozta úgy, hogy ezek az életem fontos pillanataiban követendő mintaként a felszínre törtek, és más irányt vehetett életem.

Ilyen volt az, amikor megtanultam, hogy ha üzletileg, fejlesztésileg kilátástalan helyzetbe vagy, akkor még tovább kell menni. Még jobban meg kell érteni a problémát, és azt, hogyan tudunk ennek fontosságáról másokat meggyőzni, hogy pénzügyi kapcsolatokkal a projekt mellé álljanak. Mi a munkában ezért alkottunk jó csapatot: ő hozta a megkérdőjelezhetetlen szakmai tudást, én pedig megpróbáltam eladni az éppen aktuális ötletet. Mai fejemmel döbbenek rá, hogy soha nem az ötletet vették meg, és nem is engem, hanem Őt.

Az élet olyan – és ez a gondolat most nekem segít – hogy minden út akkor ér véget, amikor annak ideje van. Néha per-se fáj ez az időpont és a miérteket keressük, de valószínű, hogy világ és Jóisten szempontjából így van ez jól. Jól van, hogy tud fájni, mert ez azt jelenti, hogy valami a szívünknek nagyon kedves múlt el. Így érzem én is magam, és talán ez jelenti azt, hogy az ember készen áll a következő fejezetre, készen áll a való életben védőháló nélküli haladásra, az élet következő csúcseinak a megmászására.

Drága Papus, a legtöbbet fogom beleadni. Megpróbálok minél többet továbbadni az unokáidnak azokból a nagyszerű példákából és mintákból, amelyet Neked köszönhetek. A tudat alatt megtanult reakciók továbbvitele hozza magával azt, hogy örökre velünk maradsz mindannyiunkban, akik régóta ismertek, szerettek Téged. Különösen kollégáidban, diákjaidban, akik hozzád oly közel álltak és oly sok boldog pillanatot szereztek Neked, és a legszűkebb körben, családotban és a nagykedvenc unokáidban, Szofiban és Enzóban, akikben táplálni fogjuk Diussal azokat az emlékeket, amelyek hozzád kötik őket.

Isten Veled, vigyázz az utadon magadra és hiszem, hogy még találkozunk!

ifj. Kozmann György

IME

XVI. IME Országos Egészség-gazdaságtani Konferencia

2022. június 29. (szerda)